

Ким Фебер и Йени Педерсен

САТАНИНСКО ЛЯТО

Ким Фебер и Йени Педерсен

Сатанинско лято

Превод от датски: *Ева Кънева*

ИК „EMAC“

Kim Faber & Janni Pedersen

SATANS SOMMER

© Kim Faber & Janni Pedersen og JP/Politikens Hus A/S 2020

Ким Фебер и Йени Педерсен

САТАНИНСКО ЛЯТО

Превод: *Ева Кънева*

Оформление на корицата: *Живко Петров*

© ИК „ЕМАС“, 2022

Всички права запазени!

„Възниква въпросът дали е по-добре владетелят да бъде любим, отколкото да възбужда страх. Някои отговарят, че е желателно едновременно и едното, и другото.

И тъй като тези качества са несъвместими,
ако се наложи да се избира, трябва
да се предпочете да внушава страх.“¹

НИКОЛО МАКИАВЕЛИ

¹ „Владетелят“. Николо Макиавели. Преводач М. Г. Янков. София: ЕСПАС 2007, 1991. – Бел. прев.

31 юли

Първа глава

За прострелян два пъти в главата мъжът върху алеята изглеждаше поразително добре.

Снощната гръмотевична буря и изсипалият се проливен дъжд бяха отмили кръвта от входните рани и тя се бе просмукала в кафявия чакъл. Едната рана беше разположена точно по средата на челото, на два-три сантиметра над корена на носа, и поразително приличаше на тъмночервената точка бинди, каквато носят индийките. Другата прострелна рана се намираше в дясното слепоочие, на височината на очите – полуотворени, прорязани от кръвави жилчици и угаснали.

Мъртвият лежеше възник. Едната му ръка почиваше върху диафрагмата, другата бе като че ли небрежно простряна върху чакъла под трийсетинаградусов ъгъл спрямо тялото. Десният крак бе изпънат, левият – неестествено сгънат в коляното. „Строполил се е като отсечен“ – помисли си полицейски комисар Мартин Юнкерсен.

По чакъла нямаше видими следи от влачене. Напълно възможно беше обаче дъждът да ги е заличил. Чисто хипотетично не бе изключено мъжът да е бил убит другаде и после да е бил довлечен и захвърлен тук, на сред алеята. В такъв случай обаче убиецът щеше ли да сгъне крака на мъртвия в толкова неестествено положение? Не, вероятно изглеждаше мъжът да е бил прострелян тук, да се е свлякъл на земята и тялото му изобщо да не е било местено. „Да, тук е убит“ – заключи Юнкер.

Ако, разбира се, не ставаше дума за самоубийство. Но

наоколо не се виждаше оръжие. Нищо чудно да бе затиснато под трупа. Или някой да го е взел, след като мъжът се е застрелял. Всъщност преди няколко години Юнкер се сблъска с втория сценарий. Единствено барутният нагар, открит по ръката на мъртвия, помогна на комисаря и колегите му да установят, че се касае за самоубийство и че някой е откраднал оръжието след смъртта на самоубиеца.

В настоящия случай обаче имаше две огнестрелни рани. И макар теоретично навярно да е възможно първият изстрел на един самоубиец да не е смъртоносен и затова да му се наложи да се простреля повторно, това все пак е, меко казано, слабо вероятно.

Беше едва осем и петнайсет, а от нощния хлад не бе останал и помен. Температурата вече надвишаваше два-сет градуса и само четирийсет и пет минути след сутрешния душ по гърба на Юнкер се стичаха струйки пот и оставяха тъмни петна по ризата и боксерките му. А белият непроницаем костюм от изкуствена материя допълнително влошаваше положението.

Стомахът на Юнкер ръмжеше гневно като капризен йоркширски териер. Той въздъхна и преглътна няколко пъти в опит да потуши лекото гадене с привкус на вино от картонена кутия – гадене, постепенно превърнало се в неизменно сутрешно явление.

Близо три метра широката чакълеста алея пресичаше Килепаркен – единствената обширна зелена площ в Сенсте – по цялата му дължина. Сред жителите на малкото провинциално градче в Югоизточна Зеландия паркът беше по-известен като Клиторпаркен, защото зад тукашните храсталаци открай време влюбени двойки си разменяха плътски ласки. Тук преди четирийсет и пет години първото гадже на Юнкер го посвети в потайностите на френската целувка и той още си спомняше свежия, леко сладникав вкус на устните ѝ и леко неприятното усещане, докато мокрият ѝ език напираше да се провре между здраво

стиснатите му зъби. Пак в същия парк, един месец покъсно, същата тази девойка – несравнимо по-напред в „материала“ от Юнкер – хвана адски надървения му член и със смайваща сръчност му направи чекия. Той се изпразни бързо, със силата на вулкан.

На петдесет метра от Юнкер двама униформени служители разговаряха с общинския градинар, намерил убития. А самият Юнкер искаше повече от всичко да се скрие под сянката на плътните корони на близките букове и кестени, но за момента нямаше как. Пак погледна трупа и приклепна в тревата.

Двете огнестрелни рани бяха малки, наглед едва ли не безобидни. Веднъж съдебният лекар Йоста Валентин Маркман (в момента пътуваше с колата си от Копенхаген към Сенсте) бе обяснил на Юнкер, че поради еластичността на кожата диаметърът на огнестрелните рани почти винаги е малко по-малък от калибъра на куршума. Юнкер се навее напред и огледа дупката в челото на мъртвеца. Калибър 22, определи на око. Във всеки случай нещо малокалибрено. Носът на жертвата бе вирнат право нагоре и доколкото Юнкер виждаше, под главата нямаше петна от кръв. Следователно най-вероятно липсваше изходна рана. Куршумът, пронизал слепоочието на мъртвеца, също не бе излязъл. Значи, и двата бяха заседнали в черепа. Това говореше за муниции с ниска начална скорост.

„Дали убиецът не членува в клуб по стрелба?“ – размишляваше комисарят, защото повечето оръжия за спортни и тренировъчни цели стрелят именно с калибър 22. Още повече, че в града всъщност имаше доста голям клуб по стрелба. Но от друга страна... Не беше изключено убийството да е дело на професионален килър. Да е извършено от, така да се каже, минималист. От привърженик на принципа „Less is more“¹.

¹ Less is more (англ.) – По-малкото е повече. – Бел. прев.

Юнкер се изправи и простена заради болката в петдесет и девет годишните си, доволно износени коленни стави. Беше крайно време да отиде на лекар. Всъщност трябваше да си прегледа не само ставите, но и още куп неща. Да речем, простатата. Прочете обаче, че при прегледа ректалното туширане било почти задължително – така урологът оценявал размера на жлезата. И мисълта как бъркат с пръст в задника му го караше да отлага.

А къде забравяше чернодробните ензими? За да се изследват, е нужна само кръвна проба. Може би в скоро време. Може би. Юнкер изтласка потискащите мисли за възрастта си.

Долу, при входа, млада жена повдигна червено-бялата полицейска лента, приведе се и влезе в парка. Юнкер не можа да сдържи усмивката си, докато гледаше решителния марш на Набиха Халид по моравата покрай чакълестата алея. Трийсет и две годишната полицейска асистентка крачеше с изпънати назад рамене и високо вирната брадичка, а на гърба ѝ танцуваше гъста въгленовочерна „конска опашка“. Набиха твърдеше упорито, че по лична карта е висока 167 сантиметра, но Юнкер подозираше, че докато са я измервали, се е понадигнала на пръсти и всъщност не надвишава 164 сантиметра – минималният ръст, който се изисква, за да станеш полицай. Набиха поздрави двама колеги. Единият ѝ подаде бял костюм и калцунни. Тя взе екипировката и продължи към Юнкер и трупа. Отблизо той видя как тъмните ѝ, почти черни очи искрят от въодушевление. Тя не правеше дори опит да го прикрие.

Допреди няколко месеца Набиха и Юнкер работеха в участъка в Сенсте. Той отвори врати миналата година – главно за да подпомага реда в бежанския център за непридружени деца бежанци, изграден в околностите на града. Бежанският наплив обаче отслабна чувствително и през април закриха Центъра.

След терористичното нападение на 23 декември в Ко-

пенхаген полицията изпадна в остра кадрова криза. Власните решиха да затворят участъка в Сенсте и прехвърлиха Юнкер и Набиха в Отдела за тежки престъпления в Нестве.

Вярно, миналата година Набиха помагаше на Юнкер в разследването на двойното убийство на съпрузите Бент и Анете Лесен в Сенсте, свързани с терористичната атака. Но сегашният случай щеше да е бойното ѝ кръщение в самостоятелната следователска работа.

– Добро утро! – поздрави тя с широка усмивка.

Юнкер измърмори нещо, което при добра воля можеше да се изтълкува като „Добрутро“.

– Е? – нетърпеливо потри ръце Набиха. – Какво имаме тук? – Тя пристъпи крачка напред към трупа.

– Ей, чакай, чакай... – Юнкер сложи длан върху рамото ѝ.

– Споко, де. Нямам намерение да се приближавам повече. Не съм малоумна.

Младата полицайка впери ядосано поглед в Юнкер. За пореден път той се изуми колко рязко тя мени настроението си.

– Добре – отвърна.

Набиха застана леко разкراчена и скръсти ръце. Разгледа трупа. Мъжът беше облечен в бежов ленен панталон, черна риза с яка и къс ръкав и черен пуловер, метнат върху раменете с небрежно завързани пред гърдите ръкави. Босите му крака бяха напъхвани във велурени мокасини. Въпреки че най-вероятно беше мъртъв от няколко часа, кожата му още имаше цвят на лешник, с равномерен и траен загар, който даваше да се разбере, че е прекарал голяма част от мрачните зимни месеци на много по-южни ширини от Сенсте. Сресаната назад, гъста стоманеносива коса стигаше до раменете му и му придаваше артистичен вид.

– Я какво конте – промърмори Набиха. – Смърди на

кинти. – Погледна Юнкер. – Най-напред трябва да установим самоличността му, нали?

Юнкер избърса потното си чело, свали ципа на предпазния костюм и извади мобилния си телефон. 8,30. Експертите криминалисти и Маркман щяха да пристигнат след половин час или малко повече.

– Няма нужда да си губим времето с това – отвърна Юнкер.

– И защо? – смръщи вежди Набиха.

– Защото... – той прибра телефона си в джоба, – защото знам кой е.

Втора глава

Беше се превърнало в своеобразен ритуал. Невинна игра. Прокара десния си показалец по ръба на безобразно скъпия и остър японски нож сантоку. Внимателно. „Колко малко е нужно“ – помисли си тя и я полазиха тръпки. Лек натиск и тънката стомана пробива първо епидермиса, после дермата и хиподермата, преди да достигне мускулите, кръвоносните съдове и накрая костите.

Остави ножа върху масата, отвори кухненски шкаф, извади буркани и найлонови пликчета. Постапи ги до ножа. Изсипа върху дъска за рязане две шепи бадеми, взе ножа и започна да ги кълца – методично, старателно, от ляво надясно и после обратно.

Всъщност полицейски комисар Сине Кристиансен, ръководителка на едно от звената за разследване на убийства към Отдела за тежки престъпления против личността в копенхагенската полиция, никога не бе проумявала какъв въобще е смисълът да си приготвяш домашно мюсли. Да си даваш труда да режеш на ситно смокини, стафиди, червени боровинки и бадеми и после да запичаш сместа на тиган заедно с овесени ядки, масло и мед... при положение че рафтовете в кварталния супермаркет предлагат такова изобилие от зърнени закуски с екстра качество.

Не! Определено няма смисъл. И все пак...

Всяка сутрин Сине се будеше в четири часа, независимо кога си е легнала. Така я караше от онзи злощастен януарски ден в гората край Сенсте. Когато човекът, когото ненавиждаше от дън-душа, ѝ бе спасил живота.

През първите няколко седмици от началото на мъчителното безсъние продължаваше да лежи до съпруга си – той винаги спеше непробудно като младенец – и да се взира в мрака, опитвайки се да заспи повторно. Но мислите прииждаха на пълчища и тя не бе в състояние да ги отблъсне. Затова реши да става още щом се събуди. Един-два пъти седна в дневната и се опита да почете книга, но не се получи. Не съумяваше да се съсредоточи. Затова започна да готви. Освен домашно мюсли правеше още домашно песто, домашна салца, домашно чътни, домашен мармалад. Тя, която по принцип беше скарана с домакинската работа. Обикновено в девет от десет дни Нилс приготвяше вечерята, а Сине забелязваше фъндъците прах едва когато добиеха размерите на онези грамадни валма от изсъхнали растения, дето се търкалят из тексаските прерии.

Домакинската работа ѝ помагаше. Заглушаваше шума в главата ѝ. Освен това Сине си въобразяваше, че извънредното ѝ старание в кухнята ще компенсира честите ѝ отсъствия от къщи, откакто бе постъпила в „Убийства“.

И се трудеше методично и съсредоточено. Правеше кратки почивки, през които седеше до масата за хранене и се наслаждаваше на тишината в къщата, докато не чуеше трополене от спалнята и тътрещи се стъпки по коридора. Нямаше нужда да поглежда часовника. Нилс винаги ставаше точно в шест и половина. И тази сутрин съпругът ѝ влезе в кухнята в обичайния час. Кафето вече го чакаше в прес-каната.

– Добро утро – поздрави Сине с меден-меден гласец.

– Добро утро – отвърна безразлично той, седна и взе вестника, който тя бе донесла от пощенската кутия.

Преди винаги се целуваха за добро утро, но този ритуал отдавна бе отпаднал и бе заменен от – в най-добрия случай – дружелюбна усмивка, а в повечето случаи – от нищо.

В седем без петнайсет Сине събуди Ласе, на дванай-

сет, и Ане, на четиринайсет и във върл пубертет. Семейството винаги закушваше заедно – и общо взето мълчаливо. Така беше и тази сутрин. По едно време Сине се прокашля.

– Какво ще кажете да...

Нилс смъкна вестника. Децата вдигнаха поглед от смартфоните си.

– Какво ще кажете довечера да отидем на ресторант? Искате ли?

Предложението ѝ предизвика изненада. Децата погледнаха баща си.

– Амиии... ще празнуваме ли нещо?

– Не. Просто съм на финалната права с един случай, по който работя от известно време...

– През цялата лятна ваканция – прекъсна я Нилс.

– Да... Не защото ми беше особено приятно да работя, докато вие ходихте на почивка, но каква вина имам, че някакъв изверг е решил да изнасили и убие жена в края на юни? – Сине вдиша дълбоко. – Просто си мисля, че ще ни се отрази добре да хапнем в ресторант. Отдавна не сме правили нищо заедно.

„Още една язвителна забележка – и ще му фрасна един“ – закани се тя наум.

Нилс сгъна вестника.

– Добре. – Той се изправи.

Сине му се усмихна.

– Само дано... – Нилс не довърши изречението си.

Сине отвори уста, но се овладя и му обърна гръб, та той да не види колко му е ядосана.

В осем без петнайсет децата поеха към училище, а Нилс – към работа. На тръгване Сине настоя да целуне съпруга си. Той я целуна малко разсеяно и почти дружелюбно.

Сине влезе в кабинета си и раздражено захвърли чан-

тата си на пода до бюрото, проклинайки сутрешния трафик. Преди пет години от район „Венльосе“ до район „Тайлхолмен“ се стигаше за два пъти по-кратко време. Затвори вратата след себе си. Не ѝ се бърбеше с колеги, които подават глава, за да ѝ кажат добро утро. Сине работеше в един кабинет с ръководителите на другите две звена в отдел „Убийства“, но те още не бяха дошли. Седна зад бюрото и се втренчи в празното пространство.

Защо винаги завършваше така? При всеки неин опит да намери път към него и да си оправят отношенията, Нилс я отрязваше. Да, тя работеше много. И да, често се налагаше да отменят ангажимент или Нилс и децата да заминат на почивка без нея. Но какво очакваше той от един ръководител в отдел „Убийства“? Наистина ли си мислеше, че хората се избиват само през делничните дни от осем сутринта до четири следобед? Че разследване се води само през деня и Сине има стандартно работно време?

Включи компютъра и отвори една папка върху бюрото си. Плъзна надолу страницата, намери файл със заглавие „Доклад“ и го отвори.

През една юнска нощ трийсет и четири годишен мъж се запознава с двайсет и осем годишна жена в нощен клуб в центъра на Копенхаген. Докато танцуват, той незабелязано изсипва в питието ѝ конска доза кетамин. Малко покъсно тя започва да заспива в бара. Той обяснява на персонала, че приятелката му е болна от диабет и ѝ трябва инсулин. Повлича я навън и изчезва с нея. Обикаля с нея копенхагенските улици и я изнасилва няколко пъти. През това време тя е в полусъзнание. Има очевидци на престъплението, но никой не се намесва. Насилническият рейд приключва до пристанището, където мъжът хвърля жертвата си във водата.

Или поне така гласеше теорията на Сине.

Седмица по-късно група скаути бяха намерили трупа

на жената до форт „Миделгрун“¹, а едната ѝ облица откриха чак пред Кралската библиотека. Затова Сине и колегите ѝ предположиха, че е хвърлена във водата именно оттам.

Аутопсията показва, че жената е била хвърлена жива. С други думи, беше се удавила. И както установи съдебният лекар, има масивни наранявания по влагалището и ануса. Кетаминът, открит в организма ѝ, стигал да упои средно голям кон – всъщност това било и основното приложение на мощния анестетик. Лабораторните анализи установиха, че въпреки продължителния престой във водата по тялото на жертвата има следи от ДНК, които съвпадат с биологичния материал, открит по жертвите на други две неразкрити изнасилвания – едното отпреди две, другото отпреди три години.

Полицията разпространи размазан кадър от охранителна камера на мъжа, извлякъл насила жената от нощния клуб. Няколко души разпознаха на снимката трийсет и четири годишен семеен мъж от Ръovre.

По време на разпита за определяне на мярката за неотклонение той призна, че е правил секс и с удавницата, и с другите две жени, но и в трите случая актът бил доброволен, независимо че в първите два случая го направили съответно на гробище в район „Ньорebru“ и в парка „Йорсте“. Колкото до удавницата, по думите на мъжа я оставил жива на пристана.

Рядко се случваше изнасилване да завърши с убийство – и съответно по един и същи случай да работят и „Убийства“, и „Борба с порока“. „Защо обаче се случи точно на мен?“ – питаше се Сине. Проблемът не беше, че случаят сам по себе си е по-затормозяващ от убийс-

¹ Форт „Миделгрун“, построен между 1890 и 1894 г., е военноморско укрепление, част от отбранителната система на Копенхаген, и се намира върху изкуствен остров в протока Йоресунд между Копенхаген и шведския град Малмьо. – Бел. прев.

твата, по които работеше обикновено. Но през февруари, от всички възможни колеги, назначиха за началник на сектор „Борба с порока“ към Отдела за борба с тежки престъпления против личността тъкмо Трулс Микелсен. Точно човека, който преди близо три години я бе изнасилвал след коледен банкет. Оттогава тя посвещаваше голяма част от будните си часове през денонощието на омразата си към него. Той беше основната причина за кризата в брака ѝ. Нилс изобщо не подозираше какво се е случило.

Тя възприемаше повишението на Трулс Микелсен като чудовищна неправда. А опитите ѝ да се примири с факта, че в началото на януари именно той бе спасил живота ѝ при преследването на двама терористи, допълнително утежняваха душевното ѝ състояние.

Така или иначе, тя дължеше живота си на този негодник.

Имаше обаче и още. След три месеца тясна съвместна работа с Микелсен, макар и с огромен гняв, Сине беше принудена да признае пред себе си нещо, което всъщност знаеше и преди: той беше изключителен следовател. И всъщност беше... ами, чаровен. На няколко пъти той успя да пробие изградената от нея стена от омраза помежду им и в плашещи проблясъци ѝ припомни защо преди три години, в онази декемврийска нощ, се бе усамотила с него в хотелска стая във „Вестербру“.

Слава богу, намираше се на финалната права. Утре щеше да се срещне с прокурора и с Трулс Микелсен, а след като предадè доклада си, нейната работа по случая можеше да се счита за приключена.

Тъкмо запамети документа, и вратата на кабинета ѝ се отвори със замах. Още преди да се появи посетителят, тя знаеше кой е. Единствен в целия отдел началникът Ерик Мерлин не чукаше, преди да влезе.

– Във Външен Йостербру е станала престрелка – съ-